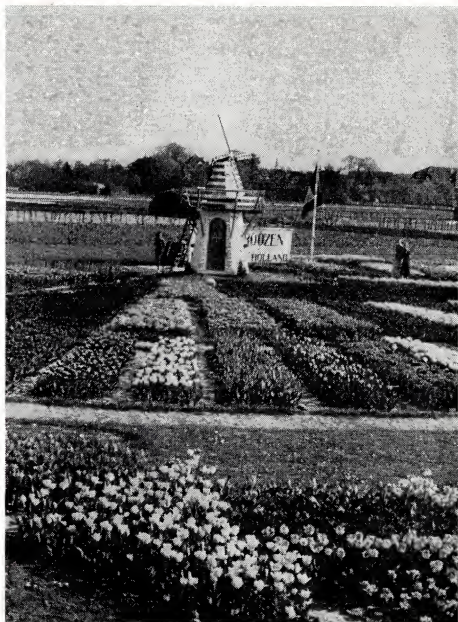

De Ster

„NEERLANDS BLOEMENTUIN”

Mei 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 5

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUDE:	Blz.
Het Presidentschap van de Nederlandse Zending	135
Joseph Smith, door Pres. Stephen L. Richards	136
Zal een mens God beroven, door Donovan H. van Dam	145
's Heren wegen, door John Siphkema	149
De wisselwerking tussen lichaam en ziel, door Andrée	154
Hippity hip, houdt vast uw kop!	157
Onze zonnehoek	158
Aankomst en Vertrek	161
Gebeurtenissen in de Zending	162
Onze eerste jeugdmiddag in Delft	166
Zendingskroniek	167
Wees dankbaar	168

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Het Presidentschap van de Nederlandse Zending

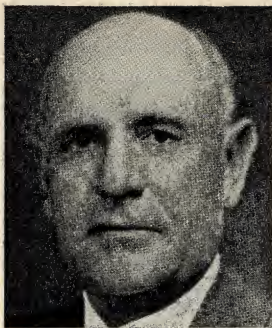
Om reden van het onvoorzien vertrek van Ouderling John Siphema uit onze Zending, was het noodzakelijk om hem te ontslaan uit zijn ambt als eerste Raadgever in het Zendingspresidentschap. We zullen hem en zuster Siphema grotelijks missen en wij wensen hen onze oprechte dank te betuigen voor hun liefde en vriendschap en de grote hulp, die zij onze zendingen en leden gegeven hebben gedurende hun kort verblijf in Nederland.

Ouderling Phares N. Green, voormalig tweede Raadgever, werd eerste Raadgever. Hij zal de leiding van de lokale Zendingenactiviteiten in de ganse zending voortzetten. Ouderling Nicholas Vanderlinden werd gekozen als de nieuwe tweede Raadgever.

Hij zal tot speciale opdracht hebben de Zendingspresident bij te staan in het toezicht bij de bouw van het Kerkgebouw in Rotterdam-Noord. Beide raadgevers zullen helpen in leden- en gemeenteproblemen in de Zending.

Ouderling Vanderlinden werd geboren te Nieuw Helvoet op 28 April, 1893. In 1930 emigreerde hij en zijn vrouw, de voormalige Rentje Bolhuis, naar Salt Lake City, Utah. Gedurende de laatste jaren zijn zij actief geweest in gemeente- en districtsaangelegenheden. Hij was President van het quorum van Ouderlingen, President van het quorum van Zeventigers, Zondagschoolleraar; O.O.V.-President en werkzaam in het genealogisch werk van de „kring”. Samen vervulden zij drie lokale zendingen. Van 1946 tot 1948 vervulden zij een zending in hun geboorteland, waar zij naast het zendings- en gemeentewerk ook hulp verleenden bij het verdelen van de welvaart-goederen. Sinds hun terugkeer in Februari 1952 naar Nederland voor een tweede zending hebben zij gearbeid in Rotterdam en Groningen. De fijne samenwerking en liefde van dit echtpaar is een inspiratie voor de zendingen en de leden, waar zij ook waren. Op het ogenblik presideren zij over de gemeente Rotterdam-Noord. Zij hebben een dochter, Dena Vanderlinden-Billings en verscheidene kleinkinderen in Salt Lake City, Utah.

Het huis van Ouderling en Zuster Vanderlinden, gelegen aan de rand van de stad Salt Lake City, beschouwen zij vol liefde als „Ons Klein Paradijs”.

JOSEPH SMITH

Profheet-Martelaar

toespraak door

President Stephen L. Richards

(Vervolg van blz. 112.)

OP Dinsdag 25 Juni onderwierpen de gevangenen zich vrijwillig aan de politieagent, die een bevel tot aanhouding tegen hen had. De beschuldiging in dit bevel tot aanhouding was oproer, waartegen de Profheet en zijn metgezellen zich met succes hadden verdedigd voor Squire Wells, die toen nog geen lid van de Kerk was en een politierechter was van Nauvoo. Zij hadden herhaaldelijk de verzekering ontvangen van wettige raadgevers, dat zij volkomen vrij waren van elke beschuldiging en zij waren bereid hun zaak te berde te brengen. Terwijl zij wachtten om de tenlastelegging te vernemen, kregen zij plotseling van dezelfde agent een bevel tot aanhouding wegens verraad tegenover de Staat Illinois.

Dit bevel was uitgevaardigd door de Vredesrechter. Hierin stond de aanklager vermeld, maar vermeldde géén van de omstandigheden, die het beweerde verraad

moesten ondersteunen. Toen de zaak met de beschuldiging van oproer ter behandeling voor de politierechter kwam, drong één van de vervolgers op verdaging aan. Joseph's advocaten maakten bezwaren en zeiden, dat het Hof niet gemachtigd was een borgstelling te nemen zonder schuld-bekentenis van de verdachten, of zonder dat er getuigen zijn om deze schuld te bewijzen.

Uiteindelijk stelde het hof een cautie voor hun verschijning bij een volgend verhoor van de zaak, maar noemde een dergelijk hoog bedrag, waarvan kennelijk verwacht kon worden, dat de verdachten dit niet konden opbrengen. De borgtocht was echter ondertekend en de Rechters verdaagden de zitting zonder Joseph en Hyrum te ondervragen over de beschuldiging van verraad.

Om ongeveer acht uur 's avonds verscheen de agent aan de verblijfplaats van Joseph en Hyrum

en drong er op aan, dat zij mee zouden gaan naar de gevangenis. Zij stelden de eis, dat zij dit bevel tot gevangenzetting zouden mogen zien en dat de gevangenen gerechtigd zouden zijn eerst voor een vredesrechter gebracht te worden, vóór men ze in de gevangenis kon stoppen. Tot grote verbazing van de aangeklaagden haalde men een vals bevel tot gevangenzetting te voorschijn, uitgevaardigd door de Vredesrechter, waarin hij valselijk beweerde, dat Joseph en Hyrum Smith vóór hem waren gebracht onder beschuldiging van verraad, en omdat de zaak was verdaagd, kreeg de agent thans het bevel de aangeklaagden in hechtenis te nemen.

Geen verhoor toegestaan.

Men diene hier op te merken, dat terwijl er een sommatie was uitgevaardigd met ten-lastelagging van verraad, er geen verhoor had plaatsgevonden, en men hen voor een dergelijke beschuldiging niet had laten vóórkomen; en daarom bestond er geen enkele grond voor het uitstellen van een verhoor, dat nooit had plaatsgevonden, evenmin als voor de gevangenhouding van de verdachten in een dergelijk geval. Het verhoor, dat had plaatsgevonden betrof de beschuldiging van oproer, welke beschuldiging zowel Joseph als Hyrum en vele anderen omvatte. Deze willekeurige manier van doen werd onder de aandacht van Gouverneur Ford gebracht en er werd een beroep op hem gedaan om een einde te maken

aan de onwettige hechtenis van Joseph en Hyrum. Hij antwoordde, dat de zaak zich in handen van de Burgerlijke Wet bevond en daarom had hij niet de macht het verloop op te houden.

Toen de rechter de onwettigheid ontdekte van het bevel tot gevangenzetting, welke zijn handtekening droeg, wendde hij zich tot Gouverneur Ford om te vragen, wat hij moest doen. De Rechter was tevens kapitein van de Carthage Garden en de Gouverneur zeide tot hem: „Gij hebt de Carthage Garden te uwer beschikking.” Dit hield in, dat de politierechter, die onder ede was aangesteld om de burgerlijke wet te handhaven, waarbij aan allen de grondwettelijke rechten werden toegekend, van de Gouverneur de opdracht kreeg om in zijn bevoegdheid als opperbevelhebber van de militaire formatie van de Staat de wet te negeren en de aangeklaagden in de gevangenis te werpen. En dientengevolge werden Joseph en Hyrum op gewelddadige en onwettige wijze naar de gevangenis gesleept, zonder enig onderzoek, terwijl Zijne Excellentie zich in het aangrenzende vertrek bevond, vanwaar zij aldus werden meegenomen.

Moord — het eigenlijke doel.

Ik veronderstel, dat u het met me eens zult zijn, dat de geschiedenis duidelijk bewijst, dat het werkelijke doel van de vervolging niet een wettig verhoor was, maar moord.

En dus zagen we op de morgen van Woensdag 26 Juni Joseph

en Hyrum en de vrienden die hen vergezelden in de gevangenis. Eerst werden ze in de misdadigerscel gestopt, maar later kregen zij het vertrek van de schuldenaren. De verslagen tonen aan: „dat gebeden werden opgezonden, welke de gevangenis van Carthage soms maakten tot de poort van de hemel.” De Profeet slaagde er in een onderhoud met de Gouverneur te verkrijgen, welke op een lang gesprek uitliep, waarin de Profeet uitvoerig de omstandigheden naar voren bracht, welke aanleiding hadden gegeven tot het voorval met de Nauvoo Expositor, en het oproepen van het Nauvoo Legioen, om de stad tegen oproer te beschermen. Een lang heen-en-weer gesprek was het gevolg, en als slot sprak Joseph de Gouverneur als volgt toe: „Gouverneur Ford, ik vraag alleen iets dat wettig is. Ik heb toch het recht ten minste bescherming van u te verwachten; want onafhankelijk van de wet hebt u uw trouw en dat van de staat voor mijn bescherming gezworen, en ik wil naar Nauvoo gaan.”

De Gouverneur antwoordde: „En u zult bescherming hebben, Generaal Smith. Ik gaf deze belofte niet zonder mijn officieren te raadplegen, die allen hun woord van eer hebben gegeven voor de nakoming hiervan. Ik weet niet of ik morgen naar Nauvoo zal gaan, maar als ik ga, zal ik u meenemen.”

In de namiddag, van de 26ste kwam er een agent aan de gevangenis met een bevel, waarmee

hij de gevangenen opeiste. De gevangensbewaarder zeide, dat hij geen wet kende, welke de Vredesrechter machtigde gevangenen op te eisen, die aan zijn hoede waren toevertrouwd, en hij weigerde ze uit te leveren vóór hij op wettige wijze van zijn taak was ontheven. Toen vroeg de rechter aan de Gouverneur wat hij moest doen. Men zegt, dat de Gouverneur antwoordde: „We hebben voldoende troepen. Daar zijn de Carthage Garden onder uw bevel, roep ze op.” (let wel: de Rechter was Kapitein van de Garden).

Na de weigering van de gevangensbewaarder om de gevangenen uit te leveren, marcheerde de agent vergezeld van de Carthage Garden, onder het bevel van Frank Worrell, naar de gevangenis en dwongen de gevangensbewaarder door bangmaken en bedreigingen Joseph en Hyrum tegen zijn wil en plichtsbesef aan de agent uit te leveren, die hen daarna onmiddellijk en tegen hun wensen dwong om mee te gaan.”

Joseph trotseert het gepeupel.

Toen Joseph de oploop van het gepeupel zag en de bedreiging hiervan vermoedde, oordeelde hij het het verstandigste met hen mee te gaan en terwijl hij zijn hoed opzette liep hij stoutmoedig naar een open ruimte tussen twee groepen van de Carthage Garden in; daar hij echter klaarblijkelijk verwachtte op straat te worden vermoord vóór zij bij het gerechtshof zouden aankomen, liep hij op de gevaarlijkst uitziende

man onder het gepeupel toe en ging hiermee gearmd lopen.

Om vier uur verscheen de raad voor de gevangenen en eiste oproeping van getuigen van de zijde van de gevangenen en uitte de wens onmiddellijk tot het onderzoek over te gaan, zodra de getuigen van Nauvoo naar Carthage konden worden gehaald. Hier tegen werd door de vervolgers bezwaar gemaakt. Op grond van te houden beraadslagingen voor de gevangenen werd het onderzoek tot de volgende dag 12 uur uitgesteld en er werden oproepingen toegezegd om getuigen te laten komen van Nauvoo, hetwelk 20 mijl verderop lag. De gevangenen werden naar de gevangenis teruggebracht.

Gedurende de avond ontving Joseph een boodschap „dat de Gouverneur en alle troepen, met uitzondering van een compagnie van 50 man, de volgende morgen om 8 uur naar Nauvoo zouden marcheren, om de troepen te bevredigen en de volgende dag zouden terugkeren,” en dat het verhoor van de gevangenen tot Zaterdag de 29ste zou worden uitgesteld. De Rechter gaf een bevel om het terugkomen van de opgeroepen getuigen op de 29ste te veranderen zonder de gevangenen of hun raadgevers te raadplegen.

Om 9.40 uur n.m. van de 27ste hoorde de Profeet, dat de vroegere orders van de Gouverneur om met het hele leger naar Nauvoo te marcheren waren herroepen. Een zegsman, die bij de beraadslagingen van de Gouver-

neur aanwezig was zeide dat „de bedoeling van de samenkomst was om de beste manier uit te vinden om de carrière van Joseph Smith in de weg te staan, daar zijn opvattingen betreffende bestuursaangelegenheden wijd en zijd bekend werden en overal gretige bijval vonden. Zij zeiden, dat indien hij bij deze verkiezing niet in de Presidentszetel zou terecht komen, hij dit zeker een volgende keer zou doen; en indien Illinois en Missouri samenspannen en hem doodden zouden zij hiervoor niet voor het gerecht gedaagd worden.”

Dus ging een compagnie met de Gouverneur naar Nauvoo en de Carthage Garden, wier gedrag nog vijandiger tegenover de gevangenen was geweest dan van iemand anders, werden door Gouverneur Ford uitgekozen om de gevangenen in de gevangenis te bewaken.

Gij kent de rest van het verhaal. De geschiedenis leert ons, dat de middag van 27 Juni erg angstig was voor Joseph en Hyrum en hun metgezellen in de gevangenis. Zij brachten de tijd door met besprekingen. Ouderling John Taylor zong het lied „The Poor Wayfaring Man of Grief”. Toen hij de veertien verzen uit had, vroeg Joseph hem ze opnieuw voor hem te zingen, hetgeen hij deed. Hyrum las uittreksels van Josephus. Om vijf uur in de namiddag berichtte de gevangenbewaarder, dat Stephen Markham, die op een boodschap was uitgegaan door het gepeupel uit Carthage was gejaagd.

Het verhaal wordt geschiedenis.

Hij veronderstelde, dat de gevangenen veiliger zouden zijn in de cel. Joseph zeide: „Na het eten zullen we daarin gaan”. Toen de gevangenenbewaarder wegging, zeide de Profet tegen Dr. Willard Richards: „Als wij in de cel gaan, gaat u dan met ons mee?” De dokter antwoordde: „Broeder Joseph, u vroeg me niet de rivier met u over te steken — u vroeg me niet met u mee te gaan naar de gevangenis — en dacht u, dat ik u nu in de steek zou laten? Maar ik zal u zeggen, wat ik zal doen: indien u wordt veroordeeld om wegens verraad gehangen te worden, zal ik me in uw plaats laten ophangen en u kunt vrijuit gaan”.

Onmiddellijk daarna hoorde men een gedruis bij de buitendeur van de gevangenis, er klonk een kreet van overgave en men hoorde het afgaan van vuurwapenen. De dokter keek door een kier van het

gordijn naar buiten en zag ongeveer honderd gewapende mannen voor de deur. Hyrum was de eerste, die tijdens de aanval viel. Hij viel op de vloer, zeggende: „Ik ben een man des doods”. John Taylor was de volgende, die gewond werd en zijn leven werd alleen gered door het horloge dat hij droeg, doordat de kogel, die het trof, hierop afketste.

„Toen Joseph zag, dat ze in de kamer niet veilig waren en zonder twijfel denkende, dat de levens van zijn broederen in het vertrek gespaard zouden blijven als hij naar buiten kwam, ging hij rustig bij de deur vandaan, liet zijn pistool op de grond vallen en sprong in het venster, toen twee kogels vanuit de deur hem doorboorden, terwijl een derde hem van buitenaf in de rechterborst trof, en hij viel naar buiten in de handen van zijn moordenaars terwijl hij uitriep: „O Heer, Mijn God!”.

Het verslag van John Taylor.

John Taylor schreef, toen Dr. Richards hem vertelde, dat de Profeet dood was: „Toen ik het nieuws hoorde vervulde me een dof, eenzaam en misselijk gevoel. Toen het tot me doordrong, dat onze nobele leider, de Profeet van de Levende God gevallen was en dat ik zijn broeder in de koude omarming van de dood had gezien, scheen het mij, alsof er een leegte was gekomen in het uitgestrekte gebied van mijn menselijk bestaan en er een sombere, donkere kloof was ontstaan in het koninkrijk, en dat we alleen achtergebleven waren. O, hoe eenzaam voelde ik me toen! Hoe koud, eenzaam en verlaten!” „Te midden van alle moeilijkheden was hij steeds de eerste geweest, die handelend optrad; in benarde omstandigheden gingen we steeds bij hem om raad. Als onze Profeet naderde hij onze God en vernam voor ons Zijn wil; maar nu was onze Profeet, onze raadgever, onze Generaal, onze leider heengegaan en te midden van de helse beproeving, die we moesten doormaken bleven we alleen en zonder zijn hulp achter en als onze toekomstige gids voor geestelijke of aardse dingen en voor alle dingen, die tot deze wereld en de volgende behoren, had hij voor de laatste keer op deze aarde gesproken!

Deze gedachten en nog duizend anderen schoten door mijn brein. Ik dacht „waarom moeten de goeden omkomen en de deugdzaam worden vernietigd? Waar-

om moet God's adel, het zout der aarde, de hoogste van de menselijke familie en de meest volmaakte toonbeelden van voortreffelijkheid als slachtoffers vallen van de wrede vijandige haat van vleesgeworden duivels? Ach, waarom?”

Dit is een treurig relaas. Zelfs op de dag van heden beven de leden van de Kerk van ontroering, wanneer zij aan deze aandoenlijke tragedie denken. Wat moeten dan toen wel de gevoelens zijn geweest van Joseph's volgelingen! Hoe groot moet hun onherstelbaar verlies geleken hebben en welk een verontwaardiging moeten zij hebben gevoeld over de valsheid van de Gouverneur en het verraad van de ambtenaren van de wet. Het is een wonder, dat zij zich zó konden beheersen en dat zij niet in opstand kwamen om de gemene moord op hun Profeet en Patriarch te vergelden. Maar dat deden ze niet. Hoewel zij, die ze liefhadden en vereerden waren vermoord en ook veel van hun hoop op en hun streven naar de toekomst was gedood, konden zij op hun beurt toch niet doden.

Het was een droeve stoet welke zich op weg begaf van Carthage naar Nauvoo; de dode lichamen van Joseph en Hyrum werden megedragen. John Taylor was veel te ziek om vervoerd te kunnen worden en bracht vele weken van moeizaam herstel door bij vrienden in Carthage. Dr. Willard Richards leidde de stoet. „Ik zal nimmer ophouden hem te bewonderen en hem steeds dank-

baar zijn voor de bewonderenswaardige wijze waarop hij de smart van de mensen lenigde en hun opgewondenheid kalmeerde. Lieve mensen brachten met liefde en in stilte hun doden ten grave en op deze wijze eindigde het sterfelijk bestaan van deze twee grote mannen.”

Zijn leven verbeurd.

Wanneer wij na het verstrijken van meer dan een eeuw op deze gebeurtenissen terugzien, hoe moeten we ze dan verklaren? Was dit werkelijk martelaarschap? Was het onvermijdelijk? Moest het zo zijn? Ik denk, dat het antwoord op deze vragen „Ja” is. Ik denk, dat de geschiedenis welke ik u heb verteld in alle opzichten de gevolgtrekking waarborgt, dat Joseph uit eigen vrije wil zijn leven heeft gegeven voor een zaak, welke hem was toevertrouwd, hetgeen het werkelijke wezen van martelaarschap weergeeft. Ik geloof, dat we niet te ver gaan, als we hem hetzelfde aanslaan als de gemartelde profeten en apostelen van vroeger en de Opper-Martelaar Jezus zelf. Ik geloof, dat God voor Joseph Smith een waardige plaats in dit hoge en geëerde gezelschap heeft ingeruimd.

Ik geloof, dat het martelaarschap onvermijdelijk was. Daarmee bedoel ik, dat het voorbestemd was en vervat in God's plan. Het blijkt uit de gevoelens en de verklaringen van de Profeet, die ik u heb laten horen, dat hij het zo moet hebben aangevoeld. Hoewel

het waar is, dat hij het zo mogelijk zou hebben vermeden (in dat opzicht verschilt hij niet van de Zaligmaker zelf), scheen hij te weten, dat het zou gebeuren. Hij had de moed en de toewijding om het te aanvaarden.

En dan de zaak welke hij grondvestte — Zou deze hebben kunnen blijven bestaan en zo voorspoedig zijn geweest zonder zijn martelaarschap? Natuurlijk moet het antwoord hierop veronderstellend luiden, maar het schijnt mij, dat de geest van offervaardigheid, welke elementair is in onze godsdienstige levenshouding en fundamenteel voor het succes en de zege van de zaak nooit een dergelijke hechte basis had kunnen hebben zonder dit hoogste offer van de stichter. Wat iemand ook voor de zaak over heeft gehad, wat hij zich ook heeft moeten ontzeggen en welke ogenscheinlijke ontberingen hij ook heeft moeten doorstaan, sedert die verschrikkelijke dag in Carthage kan niemand iets anders zeggen dan: „Het is niet zoveel als Joseph en Hyrum gaven”.

Het is vreemd, dat de mannen, die hun leven namen, niet vooruit hebben kunnen zien, dat het zó zou lopen en dat een getuigenis niet heilzamer kan worden bezegeld dan met bloed en dat men niets waardevoller en bezielender aan een zaak kan geven dan zijn leven. Zij waren inderdaad blind. En daarom voel ik ook, dat het martelaarschap van de Profeet en de Patriarch in het goddelijk plan was opgenomen.

Zending was beëindigd.

Deze mannen waren nog jong toen zij werden vermoord en bevonden zich in de kracht van hun leven. Joseph was pas 38; zijn broer 4 jaar ouder. Op deze wijze was hun offer veel groter dan wanneer zij in hun ouderdom zouden zijn gedood. Hun leven was hun dierbaar en was eveneens kostbaar in de ogen van hun gezinnen, hun vrienden en de zaak waarvoor zij stredden. Mijn geloof brengt me er toe aan te nemen, dat terwijl hun levens hier afgesneden werden, hun zending hier op aarde vervuld was en dat zij verder gingen om een heerlijke beloning in de eindeloze sfeer van eeuwig streven te ontvangen.

Er bestaat geen passender eerbewijs aan de nagedachtenis van de Profeet dan een vermelding van zijn onvergelijkelijke bijdrage voor de welvaart van zijn volk en de hele menselijke familie. Ik kan ze hier vandaag niet opnoemen. Ik heb bij andere gelegenheden getracht ze aan een nadere beschouwing te onderwerpen. Ik weet, dat u ze wel kent. Het is voldoende om te zeggen, dat de afgelopen jaren, welke ons meer licht, vorming en begrip van het heelal hebben gebracht, er slechts toe bijdragen de deugdelijkheid van zijn aanspraken en de waarheid en levenskracht van zijn godgeleerde en godsdienstige levensbeschouwing te bevestigen en te bekrachtigen.

In de harten van meer dan een millioen mannen, vrouwen en kinderen is de overtuiging ontstaan, dat Joseph een waar Pro-

feet was van de levende God. Ik deel deze overtuiging. Al mijn ervaringen, wat ik ook heb geleerd, het inzicht van elk waarnemingsvermogen dat ik bezit, bevestigen deze waarheid.

Mijn grootvader, Willard Richards, was, zoals u zult hebben opgemerkt, bij de Profeet, toen hij stierf. Hij had voordien verscheidene jaren met hem omgegaan als lid van de Raad van Twaalf Apostelen en als zijn privé-secretaris voor hem gewerkt. In een dergelijke verhouding moet hij het innerlijk van de man gekend hebben. Er kon geen valsheid of bedrog tegenover deze mannen, die zo vertrouwelijk met hen waren, zijn gepleegd, zonder dat ze het zouden hebben ontdekt. Zij kenden zijn innerlijk leven. Zij begrepen zijn gedachten en gevoelens.

Er is mij door mijn familie een getuigenis van mijn grootvader doorgegeven, dat de Profeet oprecht was, oprecht tegenover elk in hem gesteld vertrouwen, oprecht en getrouw en vol toewijding tegenover zijn God, zijn vaderland en zijn volk, en dat hij een geïnspireerd dienstknecht van God was en de openbaringen hem gegeven, echt zijn. Ik ben er zeker van, dat mijn grootvader niet gelogen heeft en niet was bedrogen. Behalve deze nalatenschap heb ik een innerlijke overtuiging welke mijn ziel bevredigt en welke zegt, dat Joseph Smith door God was uitverkoren en voorbestemd om het Evangelie van onze Heer Jezus Christus op aarde te herstellen. Voor mij zijn zijn

leven en werken en zijn nagedachtenis geheiligd en heilig. De gevangenis van Carthage is een altaar, evenals Calvarie en de dag zal komen, dat de rechtvaardigen van de aarde er heen zullen trekken en het als een bedevaartplaats beschouwen uit heilige verering van de man die „met Jehova heeft gesproken” en voor Hem als een martelaar stierf.

Die getuigenis is de erfenis van

ons allen, mijn Broeders en Zusters. God helpe ons hieraan te denken en er dankbaar voor te zijn. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

(De aanhalingen in deze toespraak zijn genomen uit „Geschiedenis der Kerk” — Joseph Smith, deel 6 hoofdst. 26/34 en uit „Het leven van John Taylor” — B. H. Roberts, hoofdstuk 15).

ATTENTIE! ATTENTIE!

Wij willen Uw glimlach zien en Uw hand drukken tijdens de Conferentiedagen in de Zending!

Amsterdam District:

Zondag 17 Mei 10 uur en 4 uur: Weteringschans 101.
12.30 Priesterschapvergadering.

O.O.V.-Pinksterconferentie te Rotterdam:

De grote gebeurtenis van het jaar 23-24-25 Mei.

Den Haag District:

Zaterdag 30 Mei
's avonds 8 uur Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst
Loosduinsekade 11.
Zondag 31 Mei
10 uur en 4 uur Amicozaal, Nieuwstraat 30.

Antwerpen District:

Zondag 14 Juni
10 uur en 2 uur: Cecilzaal, Meir, 21.

WIJ VERWACHTEN U ALLEN!!

**Opgelet: Conferentie-bezoekers! Zorgt voor Uw eigen lunch!
Geen soep wordt bediend!**

„Zal een mens God beroven”

DOOR

DONOVAN H. VAN DAM

Gij zult liefhebben den Here uw God met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod.

Mattheus 22 : 37-38.

Ongeveer 2400 jaar geleden verkondigde een oude Hebreeuwse profeet, Maleachi genaamd, vrijmoedig het woord van God tot het huis van Israël. Sprekende voor de Heer der Heirscharen, smeekte hij dit uitverkoren volk om terug te keren tot Jehovah en Zijn geboden te onderhouden, zeggende: „Van uwer vaderen dagen af zijt gij afgeweken van mijn inzettingen en hebt ze niet bewaard.” Als antwoord dan op de roepstem van het volk — „Waarin zullen wij wederkeren?” riep de heilige profeet uit:

„Zal een mens God beroven? maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? in de tienden en het heoffer.

Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Here der heirscharen, of ik u dan niet zal opendoen de vensters des hemels en zegen over u afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.”

Maleachi 3 : 8-10.

Aldus begint een hedendaagse redevoering over de wet van tienden en offeranden door Milton R. Hunter, tegenwoordig een lid van de Raad der Zeventigers in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Niettegenstaande deze boodschap van de oude profeet Maleachi tot de Joden gericht was, blijft zij een der voornaamste beginselen van het ware Evangelie van de Zaligmaker. Er zijn voldoende bewijzen dat die wet geleefd werd op de een of andere manier in iedere bedeling des tijds. Wij hebben opnieuw in deze dagen de wet van tienden ontvangen als een van Gods geboden tot Zijn volk.

Wanneer wij afdaalden in de wateren van de doop, sloten wij met God het verbond al Zijn geboden te gehoorzamen en te eren. Waarom zouden we dan onszelf onthouden van de zegeningen, beloofd door

Maleachi, door onze offeranden niet te betalen aan de Heer? Hij zou een dwaas man zijn, die na aanvaarding van een positie van verantwoordelijkheid, waar beloning verzekerd was overeenkomstig zijn dienst, weigerde dienst te bewijzen waaraan die beloning was verbonden.

De meeste mensen kennen zichzelf 'n zekere waarde toe. In andere woorden, zij bepalen hun eigen loonstandaard. Velen echter stellen die loonregeling niet op een hoog genoeg peil. Wij onderschatten onze waarde in het Koninkrijk van God en laten onze Hemelse Vader niet toe ons 'n hoog genoeg loon te betalen. Velen van ons, zelfs met onze grote kennis van het verlossingsplan, zijn niet gewillig om de kleine tijdelijke prijs te betalen voor een eeuwige beloning. „Want wat zou het de mens baten, zo hij de gehele wereld won en aan zijn ziel schade leed? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?“ Het volgend verhaal is aangehaald uit een toespraak gegeven door een vroegere President van onze Kerk, President Heber J. Grant: „Ik hoorde een zeer uitstekende illustratie gegeven door een Zondags-schoollerares van de kinderklas. Zij bracht tien mooie rode appelen naar haar klas. Zij legde uit dat alles wat wij in de wereld hebben van de Heer komt, en zij zegde: „Nu kinderen, indien ik een van jullie deze tien appelen geef, wil je mij er een van teruggeven? Welnu, gelijk wie van de kinderen die dit doen wil, steekt zijn hand op.“ Natuurlijk hielden allen hun handen op. Toen zei ze: „Dat is wat de Heer voor ons doet. Hij geeft ons de tien appelen, maar Hij eist dat wij één aan Hem teruggeven om Hem onze waardering voor die gift te betonen.“

De grote kwaal van de meerderheid der mensen is, dat, wanneer zij de tien appelen krijgen, zij de negen opeten en dan de laatste in tweeën snijden en de Heer de helft geven van wat overgebleven is. Sommigen zelfs snijden de appel in tweeën en eten een helft op en houden dan de andere helft op en vragen God een hapje te nemen. Dat is ongeveer zo nauwkeurig als zij het nodig oordelen om eigendom te delen en hun dankbaarheid aan de Heer te betonen.“

(Toespraken door Heber J. Grant).

In hedendaagse openbaring lezen wij in „Leer en Verbonden“ afdeling 119, dat de heiligen zullen betalen „een tiende van al hun inkomsten jaarlijks; en dit zal hun een gevestigde wet voor immer zijn, voor Mijn heilig Priesterschap, zegt de Here.“

We zien dus dat die eeuwigdurende wet een gebod van de Heer is en niet kan verworpen noch veranderd worden door de mensen. Menigmaal worden we in de zending gevraagd om de tiendenwet te verklaren voor een individu of betrokken te zijn bij een overeenkomst, welke men wenst te maken met de Heer voor eigen persoonlijk voordeel. Geen enkel dienstknecht van de Heer heeft het recht om enig lid te verontschuldigen of te ontheffen van enig deel of gans de

tiendenverplichting. Ieder lid afzonderlijk moet zijn eigen beslissingen treffen tot welke graad hij de geboden wenst te leven en de zegeningen en beloften van het ware Evangelie van Jezus Christus wil verwerven. Als wij een overeenkomst sluiten met de Heer, dan zal Hij zeer zeker hetzelfde met ons doen. Verder vermeldt Hij in „Leer en Verbonden”, afdeling 130 verzen 20 en 21: „Er is een wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in de hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden; En wanneer wij enigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop de zegen bevestigd wordt.”

Er zijn geen belastingen of gedwongen bijdragen in de Kerk. Het betalen van tienden en offeranden is vrijwillig. Om erkend te worden als een volle tiendenbetaler, moet men een tiende betalen van zijn totale inkomen voordat rijksbelastingen of andere verminderingen afgehouden worden. Dit is gegrond op het totaal verdiende bedrag, dus niet op de „zuivere opbrengst” na aftrek van premie voor inkomstenbelasting, premie voor werkloosheid, ziekte of andere sociale verplichtingen. Ook hier in Holland is „de kinderbijslag” een bepaald deel van de inkomsten en maakt daarom deel uit van de belastbare verdiensten voor rijksbelastingen. Dit geldt dus ook voor de betaling van Tienden.

Het is niet de bedoeling van de Kerk om te beslissen wat de totale inkomsten van ieder lid zijn. Dat is een persoonlijke zaak en moet door het individu zelf uitgemaakt worden. Pas de wet van de Heer toe in uw geval en handel dan in overeenstemming met Zijn geboden en u kunt Zijn zegeningen verwachten.

De tiendenwet is een toetssteen van het geloof van de mens in God. Door zijn geloof, werken en gehoorzaamheid, zal hij gered worden. Plaats uw vertrouwen in de Heer en beproef Hem in dit opzicht. In de duistere dagen van financiële druk gedurende de administratie van President Lorenzo Snow, maakte de Heer Zijn volk een belofte. Indien zij getrouw acht zouden slaan op de grote tiendenwet, zouden de leden en de Kerk welvarend zijn. De raad van de Heer werd nagekomen en de belofte werd letterlijk vervuld in de daarop volgende jaren. De Kerk kwam vrij van schulden en heeft sindsdien voorspoed gehad. De Heer wenst Zijn Kerk en Zijn volk welvarend, onder voorwaarde dat zij nederig blijven en hun overvloed wijselijk gebruiken en voor rechtvaardige doeleinden.

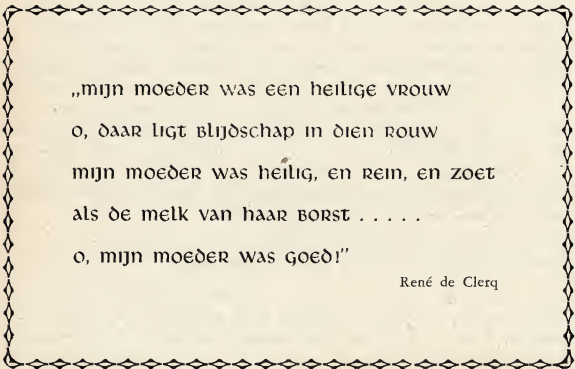
„Ik, de Here, ben verbonden wanneer gij doet wat Ik gebied, doch wanneer gij het niet doet zo hebt gij gene belofte.”

Leer en Verbonden 82 : 10.

Misschien zult U zeggen: „De Kerk heeft mijn geld niet zo hard van doen als ik, zo waarom zou ik mij moeten opofferen.” Misschien kan de Kerk wel vooruitkomen zonder Uw of mijn aandeel, maar wij

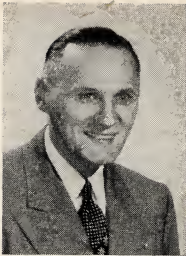
kunnen zeer zeker niet vooruitkomen zonder de beloofde zegeningen van de Heer. Ieder individueel lid is de grootste begunstigde van de wet van offeranden in de Kerk.

De Nederlandse Zending waardeert de inspanning van diegene onder U, die in alle opzichten getrouw zijn aan alle vereisten van de Heer. Wij wakkeren allen aan om de geboden te onderhouden en deel te hebben aan de beloningen. De tijdelijke behoeften zowel als de geestelijke behoeften van dit uitverkoren volk moeten ook in dit land waargenomen worden. Het volledig bedrag, ontvangen van vastengaven, tienden en alle andere giften in Holland en België, blijven in deze landen om de tijdelijke behoeften van de leden hier te lenigen. Niet één cent van dit geld verlaat de zending. Daarentegen echter wordt ons veel geld toegestuurd van het Eerste Presidentschap in Amerika voor de verbetering, uitbreiding en zorg van onze maatschappelijke eigendommen. Het geld voor ieder gebouw dat wij bouwen of kopen komt van de offeranden van Uw broeders en zusters in de „Kringen” en „Wijken” van Zion. Hun overvloed wordt hier en in andere vreemde Zendingen gestadig gebruikt voor ons voordeel en zegen. Laat ons ons aandeel bijdragen; laat ons dankbaar en nederig zijn tegenover onze Hemelse Vader, laat ons het eeuwige leven en de rijke beloning waardig zijn, die beloofd zijn, door de oude en hedendaagse profeten van de levende God.

„mijn moeder was een heilige vrouw
o, daar ligt blijdschap in dien rouw
mijn moeder was heilig, en rein, en zoet
als de melk van haar borst
o, mijn moeder was goed!”

René de Clerq

's Heren wegen

DOOR JOHN SIPKEMA

*

(Vervolg van pagina 117)

De volgende morgen werd er hard gebeld. Wie zou dat zo vroeg in de morgen zijn? Het was pas half negen.

„Doe eens gauw open, Minnie,” riep moeder Velthof, wat dadelijk opgevolgd werd.

„Broeder Holmer om jou te zien, Jan.”

„Laat hem gauw binnen komen.” Intussen was Broeder Holmer de trappen reeds opgelopen en groette allen vriendelijk.

„Ga met Broeder in de voorkamer zitten.”

„Goed moeder.”

Zij gingen tegenover elkander zitten en namen gemakkelijke houdingen aan. Nadat zij wat heen en weer gepraat hadden zei Broeder Holmer: „Ik ben gekomen om met U over Emma Rolsma te spreken. U bent beter met haar bekend dan ik en daarom wil ik eerst met U spreken, alvorens ik aan haar verzoek voldoe. Gisteravond, zoals U weet, wenste zij mij te spreken. Zij vroeg mij om gedoopt te worden, aangezien zij een getuigenis bezit van de waarheid van het Evangelie. Denkt U dat het goed is,

of is het beter nog een tijdje te wachten.”

Jan keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen. Nu was hij overtuigd dat zij niet ter wille van hem het Evangelie zou aannemen, en daarover had hij gisteravond een zwaar hoofd gehad. „Laten wij moeder raadplegen.” „Dat is een goed idee.”

„Moeder komt U even hier. Wij hebben Uw wijze raad nodig.”

„Wacht even,” riep zij, „Minnie, pas jij op de melk, dat ze niet overkookt.”

„Moeder, Broeder Holmer vertelt mij dat Emma gedoopt wil worden, en wij willen gaarne weten hoe U er over denkt.”

„Daarover behoef je toch niet te denken. Kan men zo'n goed meisje het water weerhouden, als zij verlangend is lid te worden? Naar mijn mening is het beste haar met de eerste gelegenheid te dopen.”

„Zo denk ik er ook over, zuster Velthof, maar er is nog iets. Aanstaaende Zaterdag zullen er nog enkelen gedoopt worden en aangezien Broeder Jan haar het Evangelie gebracht heeft, ver-

zoek ik hem haar te dopen.”

„Broeder Holmer...”

„Dat is fijn,” viel moeder haar zoon in de rede. „En ik zal U nog iets zeggen. Of mag ik niet Jan?” Hij knikte toestemmend.

„Jan is een beetje verliefd op haar, maar aangezien zij geen lid der kerk is, hield het hem tegen. En Jan, mijn jongen, je behoeft dit geenzins meer te bezwaren.” Zij hadden zich om de ontbijt-tafel geschaard, welke zo netjes door de beide meisjes was gedekt en Broeder Holmer zei tot Emma: „Ik ben gekomen om te vragen of U aanstaande Zaterdagavond gedoopt wenst te worden, en U heeft er zeker niets op tegen dat Broeder Jan de doop zal bedienen.”

Emma keek verwonderd. Dat Jan de doop kon bedienen had zij geenzins aan gedacht. Zij zeide: „Dat zal ik een groot voorrecht vinden. Ik had het niet durven hopen.”

Na gezellig met elkander gepraat te hebben vroeg Jan aan Emma een wandeling te maken. Zij liepen achter het Rijksmuseum en zochten de stilste straten op. Al babbelende waren zij in het Vondelpark gekomen, waar alles sprak dat de lente in aantocht was.

„Emma, liefste, ik ben blij dat je gedoopt wordt, en ik het voorrecht heb deze ordening te mogen bedienen. Maar nu moet je mij nog iets beloven. Begin Juni ga ik met moeder en Minnie terug naar Utah. Maak je klaar om mee te gaan, en wij kunnen aldaar tezamen een mooi huisje opzoe-

ken. Je kan mij niet gelukkiger maken.”

„Jan, meen je dat? Hoe had ik ooit kunnen denken toen ik je in New York ontmoette dat jij mij zo gelukkig zou maken. Ik heb tot nu toe hoog tegen je opgezien en mij nietig gevoeld. Er zijn... toch vele anderen die beter voor je zijn dan ik.”

„Dat mag je niet zeggen, want ik heb nog nooit een meisje aange-troffen die zo gewillig is het goede aan te nemen. Laten wij vanavond met moeder spreken, en dan gaan wij de volgende week naar Sneek.”

Jan keek om zich heen, zag dat er niemand te bespeuren was en boog zich over haar heen. Emma gevoelde zich overgelukkig en zei verrukt: „Wat is het leven toch heerlijk als men op God vertrouwt en elkander leert liefhebben. Gedurende onze reis zag ik alles donker in, totdat jij mij het schone van het leven toonde. Jij hebt van mij een ander mens gemaakt. Onbegrijpelijk dat wij elkaar in de lift moesten ontmoeten.”

„Het zijn 's Heren wegen, lieve Emma.”

's Avonds zaten zij gezellig bij elkander. Zuster Velthof had chocolade met een heerlijk stuk cake klaar gemaakt en Jan begon: „Vanmiddag heeft Emma mij beloofd begin Juni met ons mee naar Utah te gaan, en wij willen gaarne weten of wij Uw toestemming hebben ons in de naaste toekomst te verloven.”

„Natuurlijk, mijn jongen, en ik geloof dat je niets beter kunt

doen. Minnie wat denk jij van je aanstaande schoonzusje?"

„Is het heus waar, Jan? Hoerah, mijn broer gaat zich verloven. Nu krijgen wij groot feest. Jij boft dat je zo'n lief knap meisje gaat trouwen."

Emma bloosde. Het laatste woord klonk haar vreemd in de oren. Daarover had zij nog niet nagedacht, was nog niet tot haar doorgedrongen. Zij was anders niet iemand die het huwelijksleven optimistisch inzag. Maar sinds zij Jan had leren kennen was zij opnieuw gaan leven. Jan keek haar trots aan. Zijn zuster had gelijk. Haar blonde haren en helderblauwe ogen vermeerderden haar schoonheid. En haar blozende wangen die zij door Minnie's opmerking gekregen had, deden haar in Jan's ogen op een juweeltje gelijken.

De volgende Zaterdag werd Emma door Jan en nog drie anderen gedoopt. De Zondag daarop werd zij door Ouderling Holmer bevestigd. 's Avonds liepen zij tezamen een straatje om en voelden zich de gelukkigste mensen in de gehele wereld. „Wat heerlijk dat wij over enkele maanden naar Zion zullen optrekken en in de tempel trouwen. Wanneer zullen wij je ouders bezoeken?"

„Zo spoedig mogelijk, Jan."

„Dan gaan wij Dinsdagmorgen."

„Afgesproken. Het zal mij verwonderen wat zij zullen zeggen. Zal ik hun vertellen dat ik gedoopt ben?"

„Dat zou ik nog niet doen, want vooral je vader is sterk op zijn

kerk gesteld, en niet rijp om de nieuwe openbaarmakingen te aanvaarden. Dat is een zaak van latere gelegenheid."

„Er is een brief bezorgd voor Emma van de familie Hoekveld," zei moeder Velthof de volgende middag. Emma brak hem gauw open en las:

Lieve Emma,

„Wij waren blij te vernemen aangaande je plan gedoopt te worden. Welnu, deze week is het onze beurt. Barend en ik hebben er ernstig over gesproken en gevoelen de noodzakelijkheid de Evangeliebegin-selen na te leven. Wij kunnen onze Heiland niet genoeg danken voor Zijn goedheid. En Emma, ik hoop je spoedig een geheim te vertellen. Het doet mij zo verblijden dat ik mij haast niet stil kan houden. Barend loopt nu al rond met een hoge borst. Hij is erg goed voor mij, en doet alles om mij het leven aangenaam te maken. Je kan het wel raden. Ik zie er wel tegen op, maar de vreugde doet alles vergeten. Ik heb nog meer nieuws. Je raad het vast niet en daarom zal ik het je schrijven. De familie van Loon heeft gevraagd om gedoopt te worden, en wensen te wachten op de eerste gelegenheid dat Broeder Jan in Rotterdam komt. Zij wensen door hem gedoopt te worden. Zij zijn een grote aanwinst voor de gemeente. Wil je het Jan vertellen? Zoals ik uit de laatste brief opmaak, heb

jij verkering met hem. Is het heus waar? Gefeliciteerd hoor. Schrijf het mij gauw met zekerheid. Wil je vooral de groeten doen aan de familie Velthof en als zij naar Amerika vertrekken, dan staat onze deur wijd open om hun laatste dagen in Holland door te brengen. Wanneer komen jij en Jan bij ons logeren? Spreek het met hem af en schrijf gauw terug. In haast geschreven want Barend komt direct thuis. Vele hartelijke groeten van je liefhebbende nicht

Anna Hoekveld.”

„Mag ik de brief voorlezen? Luister,” en alvorens zij antwoord kreeg voegde zij de daad bij het woord.

„Wat een heerlijke brief,” zei moeder Velthof. „Jullie moeten gauw naar Rotterdam gaan.”

„En wij hebben naar Sneek geschreven dat wij komen. Minnie geef jij eens goede raad wat te doen,” zei Jan.

„Wel, hum, hum. Zonder mij kan je nog niet leven, alhoewel je al half verkocht bent aan Emma.”

„Wat ben je weer aan het plagen zusje. Wacht maar tot er een jonge man jou in zijn kooitje lokt.”

„Nee hoor. Geen kans. Vrijheid, blijheid.”

„Zo heb ik ze meer gehoord”, zei Emma lachend.

„Als moeder moet ik maar weer de wijste zijn. Waarom gaan jullie niet eerst een weekje naar Sneek en vandaar naar Rotterdam.”

„Dat is een goed idee. Vind je ook niet, Emma?”

„Afgesproken.”

—o—

Jan en Emma waren druk bezig met inpakken. De reis was voorspoedig en zij kwamen behouden en wel in Sneek aan. Zij werden door vader en moeder Rolsma hartelijk ontvangen en na een uurtje gezellig gepraat te hebben ging Jan verder: „En nu heb ik U iets te vragen, waarvoor ik hoofdzakelijk gekomen ben. Gedurende de laatste tijd heb ik Uw dochter goed leren kennen, en ik heb de goede opvoeding bemerkt die zij van U beiden heeft ontvangen. Zij heeft een groot geloof in de Gever van al het goede. Daardoor heb ik haar leren liefhebben. Wilt U Uw toestemming geven om mij met haar te verloven? Ik zal het ten zeerste waarderen als U Uw dochter aan mij toevertrouwd.”

Moeder Rolsma was dankbaar voor dit heerlijke nieuws, en stemde stilzwijgend toe. Maar vader Rolsma zei: „Dat hangt van Gods genade af, en wij moeten alles aan Hem overlaten.”

Emma hoorde het met kloppend hart aan. Zij had wel verwacht dat vader er iets tegen zou hebben, en moeder gevoelde zich ook niet op haar gemak. Maar Jan, handig in het antwoorden zei vriendelijk: „U heeft volkomen gelijk, mijnheer Rolsma, dat Gods genade in alles ons deel moet zijn, maar ik ben er van overtuigd dat door Zijn goedheid en genade ik hierheen gestuurd ben om U deze vraag te stellen, en dat de

Almachtige U zeker het antwoord naar Zijn wens in Uw ziel zal brengen. Overdenk het tot morgen en God zal U zekerlijk naar waarheid leiden."

„Wel gesproken, jongeman, morgen zal ik je er verder over spreken, en indien het Zijn wil is dat mijn dochter voor je bestemd is, dan zal het zo zijn."

Vader Rolsma gevoelde dat Jan indruk op hem had gemaakt, en dat deze jongeman Gods hand erkende, zoals hij zeide dat Gods genade hem gestuurd had om de hand van zijn dochter te vragen. Met bewondering keek Emma haar aanbieder aan. Hij wist met bekwaamheid zijn opvattingen aan anderen te laten zien, en niet zonder resultaat, want zelfs haar vader die altijd tegen andersdenkenden streed, kon niet anders dan de waarheid in Jan zijn woorden gevoelen. Het huwelijksleven lachte haar niet toe, maar met Jan werden alle bezwaren opgeheven. Als zij maar goed genoeg voor hem zou zijn, mijmerde Emma.

's Avonds maakten Jan en Emma een wandeling langs de Lemsterstraatweg, en zaten vader en moeder gezellig in hun woonkamer. „Wat denk jij van de jongelui?" begon de heer des huizes. „Wel man, ik gevoel zoals Jan zegt dat de Heer hem gezonden heeft om onze Emma."

„Zo zie ik het ook in. Hij erkent Gods hand, maar de vraag is of de Almachtige Emma al in haar hart gegrepen heeft."

„Indien niet, dan zal Hij het zekerlijk doen door tussenkomst van

Jan."

„Dan hebben wij ook niet het recht de toestemming te onthouden."

„Met hart en ziel gevoel ik dat het 's Heren wegen zijn, man."

De laatste woorden werden door Jan en Emma opgevangen, die juist binnentraden en Emma zei,

„Dat zegt Jan ook altijd. Het zijn 's HEREN WEGEN."

„Ga zitten jongelui," zei vader ernstig doch tevreden. „Ik heb jullie iets te zeggen. Wij mogen niet tegen de wil des Heren strijden, en indien jullie gevoelen dat je door Zijn genade tezamen zijt gebracht, dan heb ik niet het recht mijn bevestigend antwoord achterwege te houden."

Jan stond eerbiedig op gaf vader Rolsma de hand en zei: „Ik dank U voor Uw antwoord en beloof U dat Gods naam in ons huis geprezen zal worden." Ook reikte hij moeder de hand, en Emma volgde zijn voorbeeld. „Emma", zei Jan, „laten wij ons best doen en elkander liefhebben in alle omstandigheden, zodat onze ouders trots op ons kunnen zijn." Emma knikte. Zij kon niet antwoorden van geluk. Haar lippen trilden, en wederom zag Jan een traan, maar thans van dankbaarheid, als een diamant in haar heldere ogen glinsteren. Jan raakte onder verrukking. Hij had haar niet alleen lief, maar zij was mooi, mooi in zijn ogen. Zij beloofden elkander trouw te blijven, en gevoelden zich reeds een in geest. De Here had twee edele zielen tezamen gebracht.

(Wordt vervolgd).

De wisselwerking tussen lichaam en ziel

door Andrée

Alle dingen zijn wel rein den reinen, maar den bevreemden en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en geweten zyn bevreemd. (Titus 1: 15).

Wanneer wij erkennen, dat er een wisselwerking bestaat tussen lichaam en ziel, dan is het vanzelfsprekend, dat wij beiden zo zuiver en rein mogelijk moeten houden, willen wij een gezond lichaam en een gezonde ziel bezitten. Een bepaalde geestshouding brengt altijd een bepaalde lichaamshouding met zich mee en hierdoor is heel gemakkelijk het onderlinge verband, dat tussen lichaam en geest bestaat, aan te tonen.

Wij weten, dat wanneer wij verdrietig zijn, wij geneigd zijn het hoofd te laten hangen en onze mondhoeken naar beneden te trekken. Omgekeerd, wanneer we vrolijk zijn, zullen wij ons hoofd rechtop dragen en zullen onze lippen zich tot een glimlach ontplooien. Deze reactie van onze lichamelijke gesteldheid is volkomen natuurlijk, omdat de daarmee gepaard gaande geestelijke gesteldheid er aan voorafging.

Wij weten, dat alles eerst in de geest geschiedt, vóór het zich in de materie manifesteert. Dit is met elke handeling, verrichting, of creatie het geval. Toch kunnen wij door een welbewuste lichamelijke houding onze geest beïnvloeden, en soms zodanig, dat de

geest uiteindelijk het initiatief overneemt en het lichaam tot verdere volharding van een bepaalde houding dwingt.

Laten wij eens bij onze beide genoemde voorbeelden blijven en er alleen een kleine wijziging in aanbrengen. Ik bedoel het volgende: Laten we eens trachten, wanneer we ons verdrietig gevoelen, ons hoofd op te heffen en te glimlachen tegen de mensen om ons heen. Dan zullen we aanstonds bemerken, dat hierop eveneens vriendelijk wordt gereageerd en dan kunnen we ons niet meer van harte verdrietig voelen, maar zijn inderdaad veel gelukkiger, waardoor er een grotere neiging in ons zal opkomen, deze welgemeende vreugde spontaan te tonen. Hieruit zien we, dat onze stemming of humeur inderdaad beïnvloed wordt door een bepaalde houding van het lichaam. Probeer U eens in een neerslachtige bui rechtop te gaan zitten en uw ogen te laten schitteren door Uzelf te dwingen aan plezierige dingen te denken! Dan zult U constateren, hoe gauw Uw droefgeestigheid verdwenen is!

Was echter het omgekeerde het geval en blijven we, terwijl we toch zoveel zegeningen hebben

om met een stralend gezicht rond te lopen toch met treurige ogen, voorovergebogen schouders en neerhangende mondhoeken om ons heen staren, dan zal het niet lang duren of ons innerlijk geluksgevoel gaat tanen en zal verdwijnen en dan zullen we spoedig de werkelijke feiten ervaren, die ons tot zulk een treurige houding zullen nopen. Ook hier zien we dus een overdraging van het initiatief van het lichaam naar de geest, zij het dan in negatieve zin. Uit het voorafgaande kunnen we de belangrijkheid van zowel het lichaam als de geest nagaan en begrijpen we misschien beter, waarom de één zonder de ander „geen volheid van vreugde kan ontvangen”. In Leer en Verbonden lezen we ter verduidelijking de volgende versregels:

„Want de mens is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen ene volheid van vreugde. En wanneer die gescheiden zijn, kan de mens ene volheid van vreugde niet ontvangen. De elementen zijn de tabernakel van God; ja, de mens is de tabernakel Gods, zelfs de tempel; en welke tempel ook verontheiligd wordt, God zal die tempel verwoesten.”

(Leer en Verbonden 93 : 33-35). Ook komen we hierdoor tot een groter besef van de betekenis van het Woord van Wijsheid en de vermaning, welke ons is gegeven in Mattheus 15 : 18-20, welke als volgt luidt:

„Maar die dingen, die ten monde uitgaan komen voort uit het hart,

en die ontreinigen de mens. Want uit het hart komen voort boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoerereien, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen; EN DEZE DINGEN ZIJN HET DIE DE MENS VERONTREINIGEN.”

De geest is wel altijd No. 1 en het belangrijkste, maar kan toch niet gescheiden worden van het lichaam, zonder daardoor aan eigen belangrijkheid in te boeten. Zij horen tezamen en zullen tezamen „ene volheid van vreugde ontvangen.” In vergelijking hiermede kunnen we verwijzen naar het Eerste en Tweede Gebod, waarbij eveneens het Eerste het GROOTSTE is, maar waaraan onmiddellijk het Tweede verbonden wordt, „dat daaraan gelijk is”. Ook deze zijn onverbrekelijk en onafscheidelijk aan elkander gekoppeld en verliezen, ieder op zichzelf staand, volkomen hun grote belangrijkheid.

De huidige wetenschap heeft aangetoond, dat heel veel ziekten van het lichaam ontstaan door bepaalde emoties van de geest en dat in verschillende gevallen (en dit is een betrekkelijk groot percentage) zelfs long-tuberculose, die toch als een infectieziekte werd beschouwd, door zekere doorstane emoties wordt veroorzaakt. Van andere ziekten, zoals maagzweren, asthma, zenuwontstekingen, e.d., was dit al langer bekend, maar hoe verder de wetenschap op dit terrein vordert, des te dichter nadert zij de stelling, dat practisch alle lichamelijke ziekten in oorzaak kunnen

worden teruggebracht tot daarmede parallellopende geestgesteldheden.

Aangezien het echter veel moeilijker is bepaalde gemoedstoestanden en gedachten te beheersen dan onze ledematen en andere lichaamsdelen, en aangezien we van de wisselwerking tussen lichaam en ziel overtuigd zijn, doen we het beste, door ons lichaam in een zo goed mogelijke conditie te houden en kunnen we hieromtrent voldoende wijsheid putten uit de gezondheidsleer, welke ons in het „Woord van Wijsheid“ is gegeven. Wanneer wij deze leer leven, zullen we al spoedig de zegeningen, die hieraan zijn verbonden, ervaren en dan bemerken we ook onmiddellijk, dat een gezond en fit lichaam een gevoeliger en fijner instrument is voor de geest, die er in

woont, en dat deze geest zich in dat lichaam beter en sneller ontwikkelen kan.

Alleen in een gezond lichaam kan een gezonde geest huizen, en wanneer we weten, dat wij middelen te onzer beschikking hebben om de gezondheid van zowel lichaam als geest te bevorderen, dan zou het toch wel erg dom zijn, wanneer we de raadgevingen te dien opzichte in de wind sloegen, wanneer we ons lichaam verzwakten door het nuttigen van schadelijke dranken en spijsen en wanneer we de groei van onze geest belemmerden, door geen acht te slaan op de vermaning ons in Matth. 15 : 18-20 gegeven. Laten wij trachten onze reine geest een reine tempel te geven, opdat ook eens van ons gezegd kan worden „alle dingen zijn wel rein den reinen“. (Titus 1 : 15).

* * * * *

Uit Sneek

„Waar werd oprechter trouw
Dan tussen man en vrouw
Ter wereld ooit gevonden?
Twee zielen gloeinde aaneengesmeed,
of vast geschakeld en
verbonden
In lief en leed.“

(Vondel).

Broeder en Zuster Drent-Loonstra worden van harte gefeliciteerd met hun 50-jarig huwelijksfeest op 30 Mei a.s.!

* * * * *

Hippity hop, houdt vast Uw kap !!

Ik nam juist 'n vlucht rond de zending en de plaats is werkelijk één gegons. Van het hoge Noorden in Holland nederwaarts naar het Zuiden in België, van de Noordzee tot de Duitse grens, overal zijn drukke voorbereidingen voor de grote gebeurtenis van het jaar: DE PINKSTER-CONFERENTIE!!

Terwijl ik in Groningen was, stopte ik om Cinderella van de Droom te zien. Zij heeft haar geld nu reeds voor 'n lange tijd gespaard, om toch datgene te kunnen doen, waarvan ze reeds iedere nacht droomt: naar het Bal gaan op de daktuin van het meest moderne gebouw in Rotterdam; hoog boven de stad, waar je kan naar beneden kijken en de mooie verlichting van Rotterdam bewonderen. Wat haar echter voor het ogenblik nog ontbreekt is de bekorende Prins; maar wie weet — wellicht is hij daar ook. Hij zal een zeer heuglijke gelegenheid missen, indien hij er ontbreekt.

Cinderella's zuster, Tonie, droomt ook iedere nacht van de 23ste Mei in het Groot Handelsgebouw te Rotterdam, maar haar dromen zijn ietwat verschillend. Zij heeft haar leven lang gedroomd een beroemde toneelspeelster te worden en nu eindelijk, is haar kans om te beginnen, wanneer Groningen deel neemt aan het „toneelstukje in één bedrijf”. Zij heeft de hoofdrol en is op weg om 'n grote indruk na te laten. Toen ik huppelde door de straten van Haarlem, hoorde ik overal liederen weerklinken. De meisjes daar zijn zeer ongerust. Zij mogen de eerste plaats ingenomen hebben verleden jaar, nu heeft de wind hen in het oor gefluisterd hoe hard alle anderen aan het oefenen zijn en hoe goed je het doet, en zij willen niet te ver achteraan komen te staan op 25 Mei.

Mijn weg verder huppelend door het Arnhem District, ontmoette ik Millie de Bij, mompelend tot haarzelf. Toen ik dichterbij kwam om haar beter te horen, had zij de meest interessante geschiedenis te vertellen. Alleen was het zeer jammer dat zij moest weggaan, vooraleer het verhaal beëindigd was. Nu wacht ik zeer ongeduldig de Conferentiedagen af, zodat ik er het slot van kan horen. Ik ben wel 'n beetje bang dat mijn nieuwsgierigheid overspannen zal zijn tegen die tijd.

In Rotterdam ontving ik de grootste verrassing van mijn leven! Pat Vinders die altijd in de weer is en nooit eventjes rust, zat nu werkelijk stil, er niet alleen dat, hij was aan 't studeren! Nu weet ik dat de Conferentiedagen vruchten zullen dragen, vermits Pat en zijn vrienden de handen ineen zullen slaan.

Toen ik huppelend de grens overschreed naar België, had ik plotseling het gevoel dat ik te ver huppelde en in Engeland of Amerika aanlandde. Ik hoorde de mensen geen Nederlands, Vlaams of Frans spreken, doch Engels, dat klonk alsof ze het al jaren spraken. Ze hebben zich voorgenomen niet sprakeloos te blijven, wanneer de Engelse wedstrijd haar hoogtepunt neemt.

Indien je met mij op reis bent geweest, zou je het eens met mij zijn, dat de Pinksterconferentie dit jaar, met zulke deelnemers, iets zal worden, dat je niet kan missen. Drie dagen zullen het zijn van grote activiteit, zo kom en mis dit niet. Ik verwacht je daar te zien!

Zo, tot zolang en tot ziens!

Uw Pinksterhaas.

„Van velen die door 't leven gaan
blijft weinig opgetekend,
maar zo iets goeds in 't kind blijft staan
wordt Moeder meegerekend”.

L. Reypens

Onze Zonnehoek

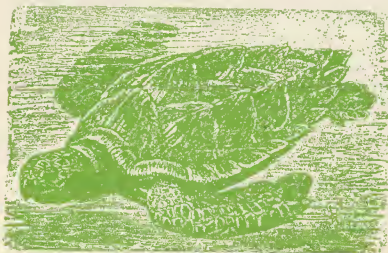
Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.

Verzorgd door Zr. Ann C. Okker.

VREEMDE DINGEN IN DE WERELD.

SCHILDPADRIJDEN door Howard Olgin.

We hebben wel eens gehoord van paardrijden en zelfs van kameelrijden, maar kun je geloven, dat er zoiets als schildpadrijden bestaat? Wel, toch is dat zo, tenminste in een zeker deel van de wereld, n.l.

de Noord-Oost kust van Australië (The Great Barrier Reef). Daar wordt deze sport met groot enthousiasme door mannen, vrouwen en kinderen beoefend, die men dagelijks grote pret kan zien hebben op de ruggen van reuzen-schildpadden!

Deze reusachtige schildpadden wegen honderden ponden! Maar het berijden van een schildpad op het zand is nog maar een peuleschil. De pret begint pas als de schildpad het water heeft bereikt! Je moet de kop van de schildpad boven water proberen te houden, door goed naar achteren te gaan zitten. Anders duikt zij onderwater en dan doe je het best maar naar de kust te zwemmen!

De vreemde „houten” rups van Nieuw-Zeeland.

door Blanche Campbell

*

In Nieuw-Zeeland leeft een rups, die vaak gedwongen wordt het veld te ruimen voor een zwamsoort, die haar uiteindelijk geheel verdrijft en ten slotte in een houten rups verandert.

Deze soort rups wordt de awheto genoemd. Zij graaft zich in aan de voet van een mirtestruik. Maar hier leeft ook een kleine zwamplant, die op dezelfde wijze haar sporen verspreidt als zovele andere planten hun zaden verstrooien. Wanneer één van deze sporen op de kleverige, nogal gerimpelde nek van de awheto valt, dan schiet zij daar wortel en groeit op als een rietachtige plant, meestal 12 tot 15 cm hoog en oranje of vuurrood van kleur. Nadat deze plant zijn wortels heeft vastgezet in de nek van de awheto, moet deze de plant met zich meedragen, waar zij ook gaat. De plant schijnt goed te gedijen in haar nieuwe woonplaats,

want zij wordt al groter en groter, tot zij de arme awheto uit haar eigen huid verdrijft, welke langzamerhand met een witachtige, plantaardige stof wordt opgevuld. Velen van de inlanders eten dit op; daar zij dol zijn op het nootachtige aroma.

De toenemende groei en het gewicht van de plant verzwakken de rups, die ten slotte sterft; en de zwam sterft ook, omdat er niets voor haar overblijft om van te leven. Zo blijft er uiteindelijk alleen een donkere houten rups over met een eigenaardig uitstekend hoorntje aan de achterkant van haar nek.

Hier wordt jacht op gemaakt en ze worden verzameld, want als de houten rups wordt verhit tot zij verkoold is, vormt zij de basis van een kleurstof, welke de Nieuw-Zeelanders alom gebruiken voor hun tatoueer-kunst.

De jonge Franklin komt tot een besluit

door Wouter van Garrett

Toen hij een jongeman was deed Benjamin Franklin eens een ervaring op, die zijn gehele levenshouding wijzigde en die maakte dat hij de mensen op een geheel andere manier tegemoet kwam. Op zekeren dag kwam een vriend van de Kwakervereniging, de familie Franklin thuis bezoeken en gedurende dit bezoek ontstond er een discussie. De jonge drukker had een scherpe geest en een krachtige persoonlijkheid en hij slaagde er spoedig in het debat te winnen; maar hij wilde zó graag, dat zijn vriend zou toegeven, dat hij ongelijk had gehad, dat hij hem daarvoor in de plaats tot een vijand maakte.

De Kwaker verliet het huis met bitterheid, niet omdat hij het debat had verloren, maar omdat Franklin zich zo in zijn overwinning scheen te verkneukelen. Toen hij met grote passen het huis uitstapte, beschuldigde de Kwaker zijn gastheer ervan brutaal en aanmatigend te zijn.

Nadat zijn vriend was vertrokken, dacht Franklin eens ernstig na. Hij had het debat gewonnen. „Maar“, vroeg hij zichzelf af „heb ik het inderdaad gewonnen?“ Geen enkel debat is het

verlies van een goede vriend waard en het winnen ervan was zeker niet de afkeer en vijandschap waard, die hij op het gezicht van zijn gast had gezien. Hij dacht over deze kwestie verscheidene dagen na, en toen ging hij over tot handelen. Ten eerste zocht hij zijn vriend op en maakte behoorlijk zijn verontschuldiging, en bovendien leerde hij nog een paar levensregels.

„Een man, die tegen zijn wil wordt overtuigd, blijft toch van dezelfde mening“, bepeinsde hij. En hij besloot nooit meer te debatteren en nooit meer te beslist te zijn in de beweringen, die hij maakte. Deze regels maakten hem tot de grote Amerikaanse diplomaat. Gedurende de moeilijke dagen, dat het lot van Amerika in de weegschaal werd gesteld, waren er mannen nodig, die tactvol en diplomatisch konden zijn. Als de toestanden hachelijk waren, als de gemoederen waren verhit en op het punt stonden los te barsten en als de leiders op het punt stonden hun nederlaag te erkennen, dan was het altijd Franklin, die telkens weer tussenbeide kwam, en het juiste woord wist te zeggen.

„Wat moeders leren blijft onuitwisbaar in het leven“

- Roy F. Molen.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 16 April 1953.
 Werkzaam geweest: Haarlem, Zutphen, Apeldoorn en Den Haag als overziener van de Zondagsschool en O.O.V. van de Zending. ✓
- Harvey C. Willardson.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 13 April 1953.
 Werkzaam geweest: Haarlem, Deventer, Zwolle, Rotterdam Noord en Rotterdam Noord als G.P. ✓
- Herman J. Westbroek.* Aangekomen 11 Juni 1951. Vertrokken 13 April 1953.
 Werkzaam geweest: Rotterdam Zuid, Zutphen als G.P. en Rotterdam Noord. ✓
- Louise J. M. Bos.* Aangekomen 20 October 1951. Vertrokken 13 April 1953.
 Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Den Haag, Den Haag als overzieder van het jeugdwerk, Haarlem, Den Haag in het hoofdkantoor. ✓
- James R. Andrus.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 29 April 1953.
 Werkzaam geweest: Haarlem, Amsterdam, Den Helder, Leeuwarden, Groningen, Rotterdam Noord als G.P. ✓
- Elmer H. Van der Does.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 29 April 1953.
 Werkzaam geweest: Haarlem, Amsterdam, Haarlem, Schiedam als G.P., Den Haag. ✓
- Adrienne H. Gyr.* Geroepen op 3 April 1950. Ontslagen 3 April 1953.
 Vertrokken 30 April 1953. ✓
 Werkzaam geweest op het hoofdkantoor als Secretaresse van de President. ✓

Roy F. Molen

Harvey C. Willardson

Herman J. Westbroek

Louise J. M. Bos

James R. Andrus

Elmer H. v. d. Does

Adrienne H. Gyr

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

Irene Ida Zaandee met Willem Cornelis Verzijl, 5 Maart 1953 te Dordrecht.

INGEZESEND:

Kleyweg, Hermanus Hubertus, 1 Maart 1953 te Den Haag.

Remkes, Pieter, 5 April 1953 te Rotterdam.

Remkes, Hendrik, 5 April 1953 te Rotterdam.

Remkes, Anneliesje, 5 April 1953 te Rotterdam.

Bessembinders, Jacob, 5 April 1953 te Rotterdam.

Bessembinders, Petronella Jacoba, 5 April 1953 te Rotterdam.

Bessembinders, Berend Jan, 5 April 1953 te Rotterdam.

Zwan, Yvonne Maria Gerarda, 5 April 1953 te Zaandam.

Zwan, Ingrid Elisabeth Gerarda, 5 April 1953 te Zaandam.

GEDOOPT:

Van Mossevelde, Alfred Augustinus	8 Maart 1953	Antwerpen
Van Mossevelde, Maria Seerden	8 Maart 1953	Antwerpen
Van Mossevelde, Irene Francisca	8 Maart 1953	Antwerpen
Van Noten, Robert Gustaaf Maria	8 Maart 1953	Antwerpen
Melis, Leonard Corneel	8 Maart 1953	Antwerpen
Melis, Maria Francisca Pacqueu	8 Maart 1953	Antwerpen
Janssens, Victoria van Craen	8 Maart 1953	Antwerpen
Maesbroeck, Jacobus Philippus	8 Maart 1953	Antwerpen
Siebenheller, Gerrit H.	29 Maart 1953	Arnhem
De Heus, Antje	29 Maart 1953	Arnhem
Van Donkervoort, Aart	29 Maart 1953	Nijmegen
Selder, Arnoldus Antonius	20 Maart 1953	Den Haag
Selder, Christina Adriana	20 Maart 1953	Den Haag
Van den Berg, Cornelia Johanna	20 Maart 1953	Den Haag
Beelaard, Frans	20 Maart 1953	Den Haag
De Wolf, Richard	20 Maart 1953	Den Haag
Wiersma, Paul	20 Maart 1953	Den Haag
Bos, Eduard Johan	20 Maart 1953	Leiden
Van Lieshout, Pieter Herman	8 Maart 1953	Haarlem
Eckhardt, Gertruida Hendrika	17 Maart 1953	Rotterdam
Remkes, Marietje de Jong	17 Maart 1953	Rotterdam
Remkes, Marietje	17 Maart 1953	Rotterdam
Bessembinders, Alida Jacoba	17 Maart 1953	Rotterdam
De Waal, Cornelia Zijderveld	17 Maart 1953	Rotterdam
De Waal, Leentje	17 Maart 1953	Rotterdam
De Waal, Johanna Wilhelmina	17 Maart 1953	Rotterdam
Zwan, Cornelis Petrus	10 April 1953	Zaandam
Zwan, Maria Adriana	10 April 1953	Zaandam
Van der Zwan, Fredrika Vreeswijk	10 April 1953	Amsterdam
Van der Zwan, Johannes Arnoldus	10 April 1953	Amsterdam
Van Marion, Hendrika Ena	10 April 1953	Amsterdam
Van Hatten, Willemina Maria	10 April 1953	Haarlem

DE

OPGENOMEN IN HET PRIESTERSCHAP:

Lisman, Alexander Hendrik, als Diaken, 1 Maart 1953, te Zeist.

Rosema, Tiete, als Diaken, 1 Maart 1953, te Zeist.

Kamboot, Jan Leendert Jacobus, 5 April 1953, te Delft.

OVERLEDEN:

Van de Werken, Johanna Cornelia, 24 Febr. 1953, te Dordrecht.
Mooy, Arendje Maria, 27 Maart 1953, te Den Haag.

VERTROKKEN:

Van Balen, Jacob Johannes Dirk	Schiedam 1 Maart 1953	Salt Lake City	
Kamhooft, Jan Leendert Jacob ...	Delft 14 April 1953	Eden, Utah	✓
Kamhooft, Maria Johanna			
Schoonen	Delft 14 April 1953	Eden, Utah	✓
Dame, Paul	Utrecht 13 April 1953	Salt Lake City	✓
Dame, Lourence	Utrecht 13 April 1953	Salt Lake City	✓
Dame, Johanna Pauline	Utrecht 13 April 1953	Salt Lake City	✓
Dame, Ida Louise	Utrecht 13 April 1953	Salt Lake City	✓
Brijs, Leendert Hendrikus	Rotterdam 14 April 1953	Granger, Utah	✓
Brijs, Magdalena Ouwendijk ...	Rotterdam 14 April 1953	Granger, Utah	✓
Brijs, Maria Wilhelmina Johanna	Rotterdam 14 April 1953	Granger, Utah	✓
Brijs, Arie	Rotterdam 14 April 1953	Granger, Utah	✓
Eikelenboom, Mathijs	Rotterdam	Rhodesia, Afrika	✓
Van Donkervoort, Aart	Nijmegen	Magrath, Can.	✓
Van Donkervoort, Lucina			
Schipper	Nijmegen	Magrath, Can.	✓

Kamhooft?

OVERGEPLAATST:

- H. Allen Godfrey van Den Haag naar Utrecht als G.P. van Hilversum, met Richard Steinfeldt. ✓
- Jacob J. Mulder van Utrecht naar Leeuwarden als Groningen D.P. met Leo Whitlock. ✓
- Catharinus van Alphen van Hilversum naar het Hoofdkantoor. ✓
- John R. Hayden van Mechelen naar Den Haag als toekomstige D.P., met Leonard Hesterman. ✓
- Douglas R. Voorhees van Mechelen naar het Hoofdkantoor als Secretaris en Overziener der Priesterschap, met Jacobus van Ry. ✓
- Jan van Yperen van Nijmegen naar Zutphen als G.P., met Dale van Kampen. ✓

* * * * *

Programma van de Pinksterconferentie.

- Zaterdag 23 Mei: 4 uur: O.O.V.-Hoofdbestuurvergadering in de Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam.
- 8 uur: Variëteit Programma. Dans op de daktuin van het Groot Handelsgebouw in Rotterdam.
- Zondag 24 Mei: 10 uur en 4 uur: Conferentie gehouden in „Lommerrijk” te Rotterdam.
- 8 uur: Haardvuuravond voor de Jeugd in de Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam.
- Maandag 25 Mei: 10 uur: Wedstrijdwerk in allerhande activiteiten in de Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam. Doorlopend.
- 7 uur: Als Finale: Groot Prijsuitreikingsprogramma, waarna Film.

De Utrechtse Z.H.V. is jarig.

Op 17 Maart werd dit feest herinnerd door alle zusters in het huis van de oudste Z.H.V.-zuster: Zr. Opoe Vos.

V.l.n.r. eerste rij: de Zrs. Vink, Vos, Bredewoud en v. d. Hazel.

V.l.n.r. tweede rij: de Zrs. Hartman, v. Huizen, v. Eck, Heide-
man, Koppen, v. Dee, Mijden-
dorp, v. Bentem en de Haas.

Onze O.O.V. in Apeldoorn
is actief.

Afscheidsavond voor de Zusters
Janna en Jacoba Dicou, ijverige
bijen in de O.O.V.

Een vrije avond, waar iedereen
gezellig geniet.....

De lieve Zondagsschoolklas van
Zr. Kleyn in Haarlem.

Ver en koud gelegen
Vol warmt' en vuur, genegen,
Zo is de O.O.V. van
Den Helder.

De dansklas onder leiding van
Zr. Berloth en Br. Olie is popu-
lair geworden in de O.O.V. van
Den Haag.

ONZE EERSTE JEUGDMIDDAG IN DELFT

Zuster A. van Velzen schrijft als volgt:

„Wij weten, dat de kinderen van vandaag morgen onze leiders zullen zijn. Met dit idee in onze gedachten, zijn wij een jeugdwerk begonnen, om de kinderen te ontwikkelen en de werken van God te leren. Hierbij is een foto van onze eerste jeugdmiddag. In 't midden zit Zr. Bovet, onze Presidente. Zr. Sloak was afwezig; zij is onze eerste raadgeefster. Links van Zr. Bovet staat Zr. A. van Velzen, tweede raadgeefster en secretaresse.

Woensdagmiddag 4 Februari van 2 uur tot half vier zijn wij het eerst van wal gestoken.

Om 2 uur waren er ongeveer 9 kinderen. De presidente sprak het welkomstwoord, gevolgd door een gezamenlijk lied. Daarna werd door één van de kinderen gebeden. Een bijbels verhaal werd door één van de groten verteld en hierna begonnen wij met plak- en vouwwerk enz.

Het werd een gezellig uurtje voor de kinderen en ook voor de leidsters. Ikzelf had er veel plezier in de kinderen aardige dingen te leren maken.

Aan het eind van de middag, toen wij gezongen en gedankt hadden, vroegen wij aan de kinderen, of zij de volgende week weer allemaal kwamen. Dit werd met een volmondig JA beantwoord. Wij hopen, dat dit altijd zo door mag gaan en dat er steeds meer kinderen zullen komen.”

Proficiat, Delft!

ZENDINGSKRONIEK

„God zij met U nu tot wederzien!”

Aan alle Broeders, Zusters en Vrienden in Nederland:

Ik ben nu gekomen aan het einde van mijn tweede zending. Ik verlaat U met gevoelens van diepe sympathie voor de liefde en eerbied, die U mij betoond hebt als dienstknecht van onze Heer Jezus Christus en Zijn Kerk, door dewelke ik, als vertegenwoordiger, geroepen en gezonden was.

Het is voor mij een hoge eer het voorrecht gehad te hebben om te werken onder mijn medemensen en getuigenis te geven van het Evangelie, opnieuw hersteld in onze dagen door de Profeet Joseph Smith. Ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar voor de zegeningen in gezondheid en sterkte en voor mijn getuigenis van Zijn werk. Al degenen, die mij op de een of andere manier bijgestaan hebben, bied ik mijn dank aan. Moge de Heer U voort zegenen en beschermen. Dit is mijn nederig verlangen en zegen voor U allen,

Uw nederige dienstknecht,

H. J. Westbroek,
1268 Oak Street,
Ogden, Utah.

Vaarwel, Broeders, Zusters en Vrienden!

Adrienne H. Gyr

Het is mijn voorrecht geweest precies drie jaar lang als secretaresse van de Zendingspresident in Nederland te werken.

Een voorrecht, inderdaad! Ik heb velen van u leren kennen en liefhebben. Het werk der zending en van de Kerk in het algemeen is mij, na zo lange tijd, tot een tweede natuur geworden en mijn hart heeft een ongekende liefde mogen ontwikkelen voor het evangelie en een getuigenis van de waarheid, dat als een rots daarbinnen besloten ligt.

Ik dank mijn Hemelse Vader en u allen, die ik hier in Nederland en ook daarbuiten mijn vrienden noemen mag. Want zonder u waren mijn ondervindingen niet zo rijk en veelzijdig geweest. Het is wonderlijk te leren hoe veel schoonheid er in iedere mensenziel besloten ligt. Ik heb God veelvuldig en innig gebeden dat ik ogen mocht hebben om deze schoonheid te kunnen zien en ontdekken. Er waren tijden dat het mij leek alsof ik enkel opgebouwd werd door alles wat u mij gaf en er geen kracht was in mijzelf dan alleen de genade des Heren. En als ik mij nu gesterkt en krachtig voel door een brandend getuigenis, dan wil ik vooral daarbij gedenken al hetgeen u, ieder op eigen wijze, daartoe hebt bijgedragen. Ik voel mij als een bij, die uit veler bloemkelken honing mocht puren. Dank daarvoor!

Nu is het mij vergund naar Zion op te trekken. Op 29 April heb ik Nederland een laatst vaarwel toegeroepen. De herinneringen aan u zullen mij dierbaarder worden naarmate de afstand tussen ons groter wordt. U bent ook een deel van mijn leven. Misschien dat ik ook een klein deel mag hebben in het Uwe. En als dat zo mag zijn, moge dan mijn laatste bede zijn voor Uw welzijn en vooruitgang in het evangelie. Moge onze Hemelse Vader u sterken en steunen in uw pogingen om Hem te dienen en gehoorzaam te zijn aan Zijn inzettingen en eeuwige wetten. Want er is geen grotere heerlijkheid noch zaligheid, dan die ons toekomt door de vervulling van het Hemelse Plan waarin Christus ons is voorgegaan.

Mogen wij elkaar weer ontmoeten en de vreugde van ons weerzien groot zijn. En mogen wij ieder op onze levensweg wandelen in het pad der rechtvaardigheid.

WEES DANKBAAR

*O die het nog gegeven is
uw moeder te bewaren,
gij weet nog niet wat Moeder is:
God moge u Moeder sparen!*

*Gij weet nog niet al wat ze u deed
al denkt gij het te weten:
gij kunt nog niet al wat zij leed
naar zijne maat uilmeten.*

*Maar als het liefste weg zal zijn
dat gij bewaart op aarde,
dan zult gij voelen aan de pijn
wie u het leven baarde.*

*Dan zult gij wensen; „Of ik dat
maar dieper had geweten.
Het dunkt me, dat ik milder had
me jegens haar gekweten.“*

*Wees dankbaar, kind, zolang het mag,
zie Moederken naar de ogen,
de tijd zal komen waar het ach
niet langer meer zal-mogen!*

L. Reypens.